

Sygn. akt VII Kzw 163/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie – VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Rafał Olszewski

Protokolant: Kamila Pawłowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Beaty Siudzińskiej - Dawid

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 6 maja 2016r.

w sprawie T. P. (1)

s. A. i M., ur. (...) w C.

skazanego za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20 stycznia 2016r. wydane w sprawie XVI K 239/10, Ko 5881/15

w przedmiocie odmowy odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Częstochowie postanowieniem z dnia 20 stycznia 2016r., wydanym w sprawie XVI K 239/10, Ko 5881/15, na podstawie art. 150 § 1 k.k.w. i art. 151 § 1 k.k.w. a contrario, nie uwzględnił wniosku skazanego T. P. (1) o odroczenie wykonania kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 13 maja 2010r., wydanym w sprawie sygn. akt XVI K 239/10.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł skazany T. P. (1), zarzucając orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, iż podstawy wskazane we wniosku o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności uzasadniają przyjęcie, że zarządzenie wykonania kary nie pociągnie w chwili obecnej dla skazanego i jego rodziny zbyt ciężkich skutków. W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i odroczenie wykonania kary na okres jednego roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia i wnioski poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne. Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż w sprawie nie zostały spełnione przesłanki uzasadniające odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 13 maja 2010r. sygn. XVI K

239/10. Słuszne jest zatem stanowisko Sądu I instancji, że wobec skazanego nie zachodzą przesłanki z art. 150 k.k.w. i art. 151 § 1 k.k.w.

Zgodnie z art. 151 § 1 k.k.w. Sąd może odroczyć wykonanie kary pozbawienia wolności, jeżeli natychmiastowe wykonanie kary pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny zbyt ciężkie skutki. Na wstępie należy podnieść, że pogorszenie sytuacji życiowej skazanego i osób dla niego bliskich w tym członków rodziny jest naturalną, zwykłą konsekwencją wykonywania kary pozbawienia wolności. Nie sposób wyobrazić sobie sytuacji, w której odbywanie kary pozbawienia wolności przez skazanego, które polega na izolacji poprzez pobyt w zakładzie karnym, pozostaje bez negatywnego wpływu na sytuację skazanego oraz jego bliskich. Z odbywaniem kary pozbawienia wolności wiąże się z reguły pogorszenie sytuacji materialnej skazanego i jego rodziny, wyraźny spadek dochodów, utrata pracy, ograniczenie kontaktów z bliskimi oraz zmiana ich charakteru, pozbawienie możliwości realizowania planów zawodowych i osobistych, a przynajmniej wystąpienie istotnych ograniczeń w tym zakresie, przez okres odbywania kary pozbawienia wolności. Wskazane powyżej dolegliwości są zwykłymi następstwami odbywania kary pozbawienia wolności i nie sposób wyobrazić sobie wykonywania tej kary bez ich wystąpienia. Na tym polega istota kary pozbawienia wolności. Gdyby uznać, że te zwykłe dolegliwości będące następstwem odbywania kary pozbawienia wolności są zbyt ciężkimi skutkami dla skazanego lub jego rodziny, o których stanowi przepis art. 151 § 1 k.k.w. to wykonywanie kary pozbawienia wolności stałoby się praktycznie, w większości przypadków jej orzeczenia, niemożliwe. Oznacza to, że za „zbyt ciężkie skutki” uzasadniające odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności mogą być uznane wyłącznie takie następstwa natychmiastowego rozpoczęcia odbywania kary, które wyraźnie wykraczają swoją dolegliwością i negatywnymi skutkami poza zwykłe konsekwencje odbywania kary pozbawienia wolności ponoszone przez skazanego i jego rodzinę.

W realiach przedmiotowej sprawy nie sposób uznać, aby rozpoczęcie wykonywania kary przez skazanego T. P. (2) spowodowało dla niego lub jego rodziny zbyt ciężkie skutki wykraczające poza zwykłe dolegliwości i następstwa związane z odbywaniem kary pozbawienia wolności.

Jak trafnie podniósł Sąd pierwszej instancji skazany T. P. (2) jest kawalerem, nie posiada dzieci i nie ma nikogo na utrzymaniu. Skazany deklaruje, że pomaga finansowo matce, która otrzymuje niską emeryturę. Okoliczność ta nie może jednak stanowić przesłanki uzasadniającej odroczenie wykonania kary. Po pierwsze matka skazanego posiada własny i pewny stały dochód w postaci emerytury, a po drugie może w przypadku zaistnienia takiej potrzeby zwrócić się o udzielenie pomocy do innego spośród jej ośmiorga dzieci, a nie tylko do skazanego, który akurat ubiega się o odroczenie wykonania kary. Jak z powyższego wynika rozpoczęcie przez skazanego odbywania kary pozbawienia wolności nie spowoduje dla niego, ani dla jego rodziny dolegliwości wykraczających poza zwykłe negatywne następstwa odbywania tej kary.

Okoliczność, że skazany T. P. (1) ustabilizował swoją sytuację życiową, wyjechał za granicę, podjął pracę, zamierza się usamodzielnąć, a być może założyć rodzinę oraz zerwał kontakty z dotychczasowym, mającym na niego negatywny wpływ środowiskiem, jakkolwiek godna uznania i pochwały, nie jest podstawą uzasadniającą odroczenie wykonania kary. Życie zgodne z zasadami współżycia społecznego i przestrzeganie porządku prawnego nie jest szczególną okolicznością zasługującą na wyjątkowe potraktowanie, ale normą obowiązującą w warunkach prawidłowego funkcjonowania w społeczeństwie.

W realiach przedmiotowej sprawy nie można również mówić o negatywnych konsekwencjach wynikających z natychmiastowego wykonania kary. Postanowienie w przedmiocie zarządzenia wykonania kary zostało wydane 11 stycznia 2012r., a uprawomocniło się 17 lutego 2012r., co oznacza, że od jego wydania upłynął już długi okres.

Reasumując, w sprawie nie udowodniono, aby natychmiastowe wykonanie kary pozbawienia wolności miało dla rodziny skazanego zbyt ciężkie skutki. Z pewnością konsekwencje izolacji więziennej będą negatywne, jednak są one wpisane w specyfikę tej kary. Okoliczności podnoszone przez skarżącego w wywiedzionym zażaleniu nie były w stanie podważyć prawidłowości zaskarżonego orzeczenia.

Mając na względzie wskazane wyżej okoliczności, na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w., orzeczono jak na wstępie.